Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op twee en twintig maart negentienhonderdzesenzestig.

Hammes Delvaux

Donner Lecourt Monaco

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op twee en twintig maart negentienhonderdzesenzestig.

De Griffier,
A. Van Houtte

De President,
Ch. L. Hammes

Conclusie van de Advocaat-Generaal K. Roemer van 22 februari 1966[1]

Mijnheer de President, mijne heren Rechters,

Verzoekster in de zaak, waarin ik mij thans heb uit te spreken, is ons uit verschillende andere processen bekend, met name uit de door haar aanhangig gemaakte zaken betreffende de algemene E.G.K.S.-heffing. In het thans te behandelen geval gaat het om de bijdrage, door haar verschuldigd in het kader van de schrootverevening-instelling, die — naar wij weten — sinds jaren in liquidatie verkeert.

De voorgeschiedenis van het proces wil ik U in het kort schetsen.

Er moet van worden uitgegaan, dat verzoekster, die voor haar produktie schroot verbruikte (naar zij zegt: uitsluitend gemeenschapsschroot) zich jarenlang niet verplicht heeft geacht tot het doen van aangifte voor de schrootverevening. De Hoge Autoriteit nam derhalve op 15 april 1957 een formele beschikking, waarin verzoekster werd gesommeerd tot het doen van de voor vaststelling van haar bijdrageplicht noodzakelijke opgaven over de schrootomloop in haar bedrijf. Aan deze beschikking werd uitvoering gegeven in een brief van verzoekster d.d. 19 mei 1960, waarin voor het tijdvak van april 1954 tot november 1958 een hoeveelheid van rond 22.000 ton belastbaar aankoopschroot werd opgegeven. Intussen had de Hoge Autoriteit in mei 1958 door de Schweizerische Treuhandgesellschaft een controle op het bedrijf van verzoek-

1 — Vertaald uit het Duits.

ster laten verrichten, waarbij een hoeveelheid van rond 30.000 ton belastbaar aankoopschroot werd vastgesteld. Bij brief d.d. 13 juni 1960 verlangde zij van verzoekster nadere opgaven betreffende de schrootomloop in haar bedrijf, waaraan verzoekster voldeed door de Hoge Autoriteit bij brief van 13 december 1960 een aantal bescheiden toe te zenden. In de maanden november en december 1961 werd wederom een controle op het bedrijf van verzoekster uitgevoerd en op 23 februari 1962 nam de Hoge Autoriteit een tweede formele beschikking, waarin zij verzoekster gelastte rekeningen over de in het tijdvak van april 1954 tot november 1958 voor haar produktie verbruikte elektrische stroom over te leggen. Verzoekster gaf hieraan gevolg door toezending van een verklaring van haar stroomleverancier, waaruit haar verbruik over bedoelde periode kon worden afgelezen. Ten slotte was de Hoge Autoriteit op 8 augustus 1962 in staat verzoekster mede te delen, dat voor het tijdvak van april 1954 tot november 1958 moest worden uitgegaan van een belastbaar verbruik van rond 58.000 ton. Op 8 april 1963 werd aan verzoekster (evenals aan andere ondernemingen) door de Hoge Autoriteit een afrekening toegezonden, waarin op grond van dit verbruik de door haar ingevolge beschikking 7-63 verschuldigde bijdrage werd berekend, met verzoek deze te voldoen. Verzoekster gaf hieraan evenwel geen gevolg. (Zij heeft trouwens, naar door de Hoge Autoriteit onweersproken is gesteld, tot nu toe geen enkele bijdrage ter zake van schrootverevening betaald.) Inplaats daarvan maakte zij een administratieve procedure aanhangig, tijdens welke zij de met betrekking tot haar bijdrageplicht gerezen vragen meermalen met ambtenaren van de Hoge Autoriteit besprak en voorts daaromtrent een uitgebreide correspondentie voerde, procedure, die leidde tot twee beschikkingen van de Hoge Autoriteit d.d. 7 april 1965, waarin verzoeksters belastbaar schrootverbruik (zoals reeds in de mededeling d.d. 8 augustus 1962 was geschied) op rond 58.000 ton werd gesteld en waarin de door haar verschuldigde bijdrage (evenals in de afrekening van 8 april 1963) werd berekend op 395.858.600,— lire.

Tegen deze beide beschikkingen is het onderhavige beroep gericht.

Verzoekster ontwikkelt een reeks gronden, die deels rechtstreeks de bestreden beschikkingen betreffen, deels gericht zijn tegen de daaraan ten grondslag liggende „algemene schrootbeschikkingen", ten aanzien van welke zij de exceptie van onwettigheid inroept, en concludeert deswege tot vernietiging van beide eerstgenoemde beschikkingen.

De Hoge Autoriteit acht de vordering in haar geheel ongegrond en verzoekt dezelve af te wijzen.

Beoordeling rechtens

Als ik thans tot behandeling van deze geschilpunten overga zal ik mij er van onthouden U thans in het voetspoor van verzoekster — de geschiedenis van het schrootvereveningsmechanisme in haar verschillende stadia te schetsen. Zij is uit een groot aantal processen genoeg-

zaam bekend. Ik wil liever terstond de feitelijke — en rechtsvragen aan de orde stellen en zal, waar hun onderlinge samenhang dit medebrengt, ook de desbetreffende algemene „schrootbeschikkingen" bespreken.

A — De ontvankelijkheid

Allereerst moet worden ingegaan op een bezwaar, dat aan ontvankelijkheid van het beroep in de weg zou kunnen staan, nauwkeuriger gezegd : op bedenkingen, die de Hoge Autoriteit in dit opzicht aan bepaalde formuleringen van het beroepschrift heeft ontleend. Zij zijn gegrond op het feit, dat in het beroep herhaaldelijk sprake is van gronden tot *vernietiging*[1] van algemene beschikkingen, waardoor de indruk zou kunnen worden gewekt, dat verzoekster deze wenst te zien *nietig verklaard*. Voor zoveel verzoekster zulks mocht hebben beoogd, zou zij inderdaad in haar vordering niet kunnen worden ontvangen, aangezien de verschillende termijnen daarvoor reeds lang zijn verstreken.

Bij nader inzien blijkt dit echter in werkelijkheid niet in de bedoeling van verzoekster te liggen; men zie de ten deze duidelijke formulering van haar petitum, waarin slechts van vernietiging van *individuele* beschikkingen sprake is, alsook de in het beroep voorkomende verwijzing naar artikel 36 van het Verdrag, krachtens hetwelk algemene beschikkingen slechts indirect in het geding kunnen worden betrokken, zoals in de rechtspraak herhaaldelijk is uitgemaakt. De weinig gelukkige formulering van het beroepschrift moet dus worden verstaan als een „exceptie van onwettigheid", tegen welker ontvankelijkheid in beginsel niets valt in te brengen.

Nu dit punt tot klaarheid is gebracht zie ik, wat de ontvankelijkheid betreft, geen verdere problemen, zodat wij thans zonder meer kunnen overgaan tot bespreking van de gegrondheid van het beroep.

B — Ten principale

Wij willen hier, zoals ook verzoekster in het beroepschrift deed, ons onderzoek in twee delen splitsen en eerst de gronden bespreken, die de bestreden individuele beschikkingen zelve betreffen om vervolgens afzonderlijk in te gaan op de verschillende aspecten van de opgeworpen exceptie van onwettigheid, voor zoveel tegen de algemene schrootbeschikkingen gericht.

I — *Grieven, rechtstreeks de bestreden individuele beschikkingen betreffende*

1. Schending van de artikelen 80 en 81 van het E.G.K.S.-Verdrag

Met betrekking tot de beschikking, waarin het schrootverbruik van verzoekster wordt vastgesteld, stelt zij in de eerste plaats, dat zij

1 — (Annullierung).

tijdens de gehele duur van het schrootvereveningsmechanisme voornamelijk bouten (caviglie), lassen (ganasce) en plaatijzer voor spoorwegen (piastre) heeft vervaardigd, dat wil zeggen produkten volgens bijlage I van het E.G.K.S.-Verdrag vallende buiten de bevoegdheid van de Gemeenschap, zodat ook het bij de vervaardiging van deze artikelen verwerkte schroot door de vereveningsinstelling — die slechts in het kader van de uit het Verdrag voortvloeiende bevoegdheden mag optreden — niet mocht worden belast.

Het komt mij voor, dat de onhoudbaarheid van dit standpunt betrekkelijk eenvoudig kan worden aangetoond, zonder dat behoeft te worden ingegaan op de nu reeds tien jaar slepende betrekkingen tussen verzoekster en de Hoge Autoriteit dan wel op het feit, dat in dit tijdvak nimmer — ook niet in verband met eerdere processen over de algemene E.G.K.S.-heffing — de exceptie van onbevoegdheid van de Hoge Autoriteit is opgeworpen, hetgeen voor het Hof reeds in de zaak 1-59 aanleiding was uitdrukkelijk vast te stellen, dat ten deze van een onderneming in de zin van het Verdrag sprake is. Het staat namelijk als onbetwist vast, dat verzoekster zelf het voor de vervaardiging van haar eindprodukten nodige staal produceert. In een juiste rechtsopvatting is dit laatste slechts bepalend voor de vraag, of haar bedrijf binnen de bevoegdheidssfeer van de E.G.K.S. valt. Het doet daarentegen niet ter zake, of het door een bedrijf geproduceerde staal op de markt komt — voor de markt wordt vervaardigd —, zoals het Hof in de zaak 14-59 duidelijk heeft uitgesproken.

Daarmede staat vast, dat de Hoge Autoriteit binnen de grenzen harer bevoegdheid bleef, toen zij bij het vaststellen van de aanslag ten laste van verzoekster het voor vervaardiging harer eindprodukten verbruikte schroot mede in rekening bracht. Op andere vragen, verband houdende met de bijzondere omstandigheden, waaronder de produktie in verzoeksters bedrijf plaatsvindt, zal hierna nog afzonderlijk worden ingegaan.

2. Schending van artikel 47 van het Verdrag

Een tweede grief is gericht tegen de aard van het onderzoek, dat de Hoge Autoriteit in 1961 in het bedrijf van verzoekster deed instellen. Verzoekster voert aan, dat het onderzoek was opgedragen aan de Schweizerische Treuhandgesellschaft, maar dat deze er op haar beurt „Fidital", een vennootschap op aandelen naar Italiaans recht, gevestigd te Milaan, mede heeft belast. Aldus zou in strijd met artikel 47 van het Verdrag gehandeld zijn, welk artikel de Hoge Autoriteit weliswaar toestaat bepaalde door haar daartoe aangewezen personen met controle te belasten, maar niet aan deze laatste een recht tot subdelegatie te verlenen. Omdat de vaststelling van verzoeksters schrootverbruik in hoofdzaak op de bevindingen van „Fidital" berustte zou er in een juiste rechtsopvatting geen rekening mede mogen worden gehouden. Controles mogen in geen geval tot omkering van de bewijslast leiden en de Hoge

Autoriteit heeft derhalve nog steeds te bewijzen, dat verzoekster bepaalde hoeveelheden belastbaar schroot verbruikt heeft.

Ook dit verwijt komt mij evenwel niet steekhoudend voor. Het Hof had zich al eens naar aanleiding van soortgelijke bezwaren uit te spreken, te weten in de zaak 18-62 (Jurisprudentie, Deel IX, blz. 582 e.v.). In de toen aan artikel 47 van het Verdrag gegeven interpretatie werd daaraan ten opzichte van artikel 86 duidelijk zelfstandige betekenis toegekend; het Hof legde er de nadruk op, dat wanneer voor het uitvoeren van controles gebruik gemaakt is van de diensten van particuliere maatschappijen, zulks geen gezagsoverdracht betekent; de Hoge Autoriteit geeft slechts een opdracht tot onderzoek aan bepaalde personen, die zij daartoe geschikt acht.

In casu liggen de feiten niet anders; aan de omstandigheid, dat het onderzoek niet door de Schweizerische Treuhandgesellschaft — maatschappij, die in den regel de controles voor de Hoge Autoriteit uitvoert en met welke het College rechtstreeks overeenkomsten afsluit — werd verricht, doch door een tot genoemde maatschappij in een zekere organisatorische verhouding staande Italiaanse firma, behoeft geen betekenis te worden toegekend aangezien de Hoge Autoriteit ervan op de hoogte was, dat „Fidital" werd ingeschakeld en zulks ook goedkeurde. Evenmin is het van belang, dat het onderzoek werd opgedragen aan een rechtspersoon, nu iedere aanwijzing, dat de rapporten van „Fidital" niet juist zouden zijn, ontbreekt. Overigens kan hier worden herhaald hetgeen het Hof in de zaak 18-62 uitsprak : verzoekster heeft niet alleen de bekwaamheid en objectiviteit van de accountants van „Fidital" geenszins in twijfel getrokken, maar ook geen bezwaren gemaakt tegen de in 1961 uitgevoerde controle. Er bestaat dus, welbeschouwd, geen enkele grond om de bevindingen van „Fidital" buiten beschouwing te laten; integendeel, in principe moet er — zolang verzoekster het tegendeel niet bewijst — van worden uitgegaan, dat haar uitkomsten juist zijn.

3. Schending van artikel 15 van het Verdrag alsmede van artikel 4 van de beschikkingen 2-57 en 16-58

In een derde grief worden enige argumenten ontwikkeld tegen de vaststelling van de belastbare hoeveelheid aankoopschroot; de nadruk valt daarbij op het bezwaar, dat de beschikking niet behoorlijk met redenen zou zijn omkleed.

a) Is de beschikking behoorlijk met redenen omkleed?

Tot goed begrip eerst enige opmerkingen. De Hoge Autoriteit heeft ter vaststelling van de belastbare hoeveelheid aankoopschroot van drie methoden gebruik gemaakt : voor het tijdvak van april 1954 tot januari 1957 werkte zij met door haar controleurs op het bedrijf van verzoekster ingeziene aankoopfacturen; met betrekking tot de periode van januari 1957 tot november 1958 zouden die bescheiden slechts ten dele aanwezig

zijn geweest, zodat het schrootverbruik voor dat tijdvak aan de hand van rekeningen betreffende de verkoop van eindprodukten is geschat; ten slotte werd het totaal der rekening getoetst aan verzoeksters opgaven betreffende haar schrootverbruik en zo kon met toepassing van een bepaalde formule het door het bedrijf opgenomen schroot worden berekend.

In verband met het vorenstaande is het verwijt, dat de Hoge Autoriteit haar beschikking niet behoorlijk met redenen omkleed heeft, in dien zin te verstaan, dat :

— de aan- en verkoopfacturen, waarop de Hoge Autoriteit zich beroept, niet gespecifieerd zijn;
— niet is aangegeven, hoe de gevonden hoeveelheden aankoopschroot aan de verschillende afrekeningstijdvakken moeten worden toegerekend;
— de formule opgenomen schroot/geproduceerd staal inconsequent is toegepast.

Dit verwijt is echter al evenmin houdbaar.

Allereerst verwart verzoekster, evenals andere ondernemingen, de aan de motivering te stellen eisen met de normen, die aan processtukken of in een bewijsprocedure moeten worden aangelegd. Reeds meermalen stelde het Hof vast, dat de motiveringseis zich slechts uitstrekt tot hetgeen feitelijk en rechtens voor de beslissing van wezenlijke betekenis is. De in dit verband van belang zijnde feiten behoeven derhalve niet in bijzonderheden, doch slechts in grote lijnen te worden gereleveerd (men zie laatstelijk het arrest in de zaak 8-65) en de Hoge Autoriteit zag er derhalve terecht vanaf in haar motivering alle schrootaankoopfacturen en alle afrekeningen betreffende de staalverkoop, waarvan in haar rapporten werd uitgegaan, te verwerken. Specificatie zou eerst ten processe behoeven te geschieden. Ware dit anders, dan zou — men zie de thans door de Hoge Autoriteit geproduceerde overzichtsstaten — de lengte der motivering tot het doel in geen enkele verhouding komen te staan. Ik betoogde echter reeds meermalen, dat de eis, dat beschikkingen behoorlijk met redenen moeten zijn omkleed, niet tot deze consequentie leidt.

Over de toerekening van de door de Hoge Autoriteit gevonden hoeveelheden belastbaar aankoopschroot aan de verschillende afrekeningstijdvakken is op bladzijde 5 van de bestreden beschikking het nodige gezegd; uitvoeriger motivering kan redelijkerwijze niet worden verlangd.

Ten slotte is, nadat de Hoge Autoriteit zich in haar conclusie van antwoord nader heeft uitgelaten omtrent de inconsequente wijze, waarop volgens verzoekster in de motivering de sleutel ter bepaling van de verhouding tussen schrootladingen en geproduceerd staal zou zijn gehanteerd, ook dit punt tot klaarheid gebracht : er is hier door verzoekster een vergissing begaan, waarvan de oorzaak is te vinden in de omstandigheid, dat genoemd schroot deels voor de vervaardiging van ruwstaal, deels voor die van eindprodukten is gebruikt. Op het resultaat der berekeningen is zulks niet van invloed.

Op grond van dit alles staat vast, dat tot nietigverklaring van de beschikking geen formele gronden aanwezig zijn.

b) Zijn bij de vaststelling van verzoeksters schrootverbruik geen fouten begaan?

Bij de besprekingen van deze derde grief komen voorts nog enkele bezwaren aan de orde, die de materiële juistheid van de bevindingen van de Hoge Autoriteit betreffen.

Daarbij moeten verschillende aspecten worden onderscheiden.

aa) Het tijdvak van april 1954 tot januari 1957

Voor zoveel de Hoge Autoriteit zich beroept op de door haar controleurs ingeziene aankoopfacturen — zulks is het geval ten aanzien van het tijdvak van april 1954 tot januari 1957 — beperkt verzoekster er zich toe om in verband met haar twee jaar later gedane opgaven : de bevindingen van de Hoge Autoriteit absurd te noemen; met betrekking tot sommige in de staat van de Hoge Autoriteit verwerkte rekeningen — afgaande op de daarop voorkomende aanduidingen — te beweren, dat zij niet van schrootleveranciers, doch van transportondernemingen afkomstig zijn en voorts : er bezwaar tegen te maken, dat op het door verzoekster in loondienst verbruikte schroot voor de gehele werkingsduur der instelling verevening werd toegepast, hoewel eerst in de beschikking 14-55 te dien aanzien voorzieningen werden getroffen.

Om nu maar aanstonds op dit laatste punt in te gaan : het bezwaar is kennelijk niet houdbaar, aangezien in de beschikking 14-55 ten aanzien van in loondienst (voor veredelingsdoeleinden) verbruikt schroot geen nieuwe regels behoefden te worden opgesteld, doch slechts een principe uitdrukkelijk moest worden vastgelegd, dat in de beginselen ten aanzien van de verevening, zoals die steeds gegolden hadden, reeds lag besloten.

Vervolgens moet er bij de bespreking van deze reeks grieven op worden gewezen, dat de Hoge Autoriteit zich in principe terecht op de uitkomsten van haar controles beroept, aangezien verzoekster totdat in 1958 de eerste controle plaatsvond iedere aanmelding van schrootverbruik achterwege had gelaten en haar latere opgaven (die uit het jaar 1960) met genoemde uitkomsten kennelijk niet te verenigen waren. Wat de verdeling der bewijslast betreft geldt derhalve ook met betrekking tot het hierbedoelde tijdvak hetgeen ik hiervoor in verband met artikel 47, van het Verdrag betoogde, namelijk dat verzoekster de onjuistheid van de bevindingen van de Hoge Autoriteit heeft aan te tonen.

Dit voor ogen houdende moet men verzoeksters betoog, voor zoveel daarin de uitkomsten van de Hoge Autoriteit zonder meer absurd worden genoemd, wel onvoldoende achten. Hetzelfde geldt voor haar bewering, dat de bescheiden, die de Hoge Autoriteit schrootaankoopfacturen noemt, in werkelijkheid van transportondernemingen afkomstig zijn, zulks vooral omdat de verklaring van het College, dat ten deze

sprake is van schrootleveranties van de Italiaanse Spoorwegen, die door tussenkomst van de afdeling goederenvervoer van die onderneming zijn uitgevoerd, aannemelijk voorkomt. Op verzoeksters bezwaren zou slechts acht behoeven te worden geslagen, wanneer zij gedocumenteerd zou bewijzen, dat de bevindingen van de Hoge Autoriteit onjuist waren. Verzoekster heeft daartoe echter zelfs geen serieuze poging ondernomen. Zij beroept er zich alleen op, dat de nodige stukken betreffende dit tijdvak niet meer in haar archieven aanwezig zijn, zonder daarvoor evenwel een aannemelijke verklaring te geven; zij zou daartoe trouwens ook niet in staat zijn, aangezien juist haar betrekkingen tot de Hoge Autoriteit — van de aanvang af gekenmerkt door controversen over haar verplichtingen in het kader van het vereveningsstelsel (doen van opgaven; betaling van bijdragen) — haar stellig aanleiding hadden moeten geven de nodige bewijsstukken te bewaren totdat de hangende geschillen definitief zouden zijn opgelost.

Nu derhalve voor het tijdvak van april 1954 tot januari 1957 door verzoekster geen aannemelijk tegenbewijs is geleverd en haar aan de beschikking 14-55 ontleend juridisch argument niet steekhoudend voorkomt, moeten wij van de juistheid van de bevindingen van de Hoge Autoriteit uitgaan.

bb) Het tijdvak van februari 1958 tot november 1958

Ditzelfde geldt al aanstonds ook voor het tijdvak van februari 1957 tot november 1958, voor zoveel verzoekster er zich toe beperkt de opgaven van de Hoge Autoriteit over de verkoop van staalprodukten, die aan de berekening van verzoeksters schrootverbruik ten grondslag hebben gelegen, onjuist te noemen zonder ter adstructie van haar standpunt stukken over te leggen.

Voorts moet met betrekking tot dit tijdvak aan de navolgende argumenten aandacht worden geschonken :

Verzoekster beroept er zich op, dat de Hoge Autoriteit ten onrechte eindprodukten, die buiten de bevoegdheid van de Gemeenschap vielen in de prijsverevening heeft opgenomen. Dat dit argument evenwel niet houdbaar is heb ik reeds bij de bespreking van de eerste beroepsgrond aangetoond. De doorslag geeft, dat verzoekster zelf het voor de vervaardiging harer eindprodukten benodigde ruwstaal produceert. Dan mogen uit de kwantiteit van haar eindproduktie conclusies worden getrokken met betrekking tot het voor de produktie van ruwstaal noodzakelijkerwijze te verbruiken schroot.

Voorts betoogt verzoekster, dat de Hoge Autoriteit in haar berekening slechts is uitgegaan van *schrootverbruik* zonder — overeenkomstig de beschikkingen 2-57 en 16-58 — de nodige aftrek toe te passen voor afvalschroot en vermindering der voorraden. Ook dit verwijt houdt evenwel geen stand. De Hoge Autoriteit heeft in de stukken onweersproken gesteld, dat verzoekster nimmer grotere schrootdepots heeft gehad, zodat een vermindering der voorraden bij de berekening van de door haar verschuldigde heffing buiten beschouwing kon blijven.

Met afvalschroot heeft de Hoge Autoriteit rekening gehouden door daarvoor vaste percentages in mindering te brengen, waarbij naar de aard van de verschillende produkten werd onderscheiden. De Hoge Autoriteit geeft te dien aanzien een uitvoerige toelichting in bijlage 5 van de conclusie van antwoord en blijkens het in de motivering harer beschikking verwerkte cijfermateriaal is daar hetzelfde procédé gevolgd. Verzoekster bleef echter in gebreke aan te tonen, dat omloopschroot in haar bedrijf in belangrijk sterkere mate voorkwam — hetzij in verband met de bijzondere produktiemethoden in haar bedrijf, hetzij wegens op grond van ondeugdelijke levering ontvangen retourzendingen.

Slechts voor zoveel zij zegt, dat het bij vaststelling van het schrootverbruik aan de hand van cijfers betreffende de verkoop van eindprodukten niet uitgesloten moet worden geacht, dat bepaalde schrootmassa's dubbel worden belast, zouden haar bezwaren gegrond kunnen voorkomen, en wel omdat in februari 1957 verkochte staalprodukten moesten worden gefabriceerd met behulp van schroot, dat uiterlijk in januari 1957 werd ingekocht en daarmede derhalve reeds bij de berekening van het verbruik over het tijdvak van april 1954 tot januari 1957 rekening was gehouden. Ten dele ontvalt aan deze bezwaren echter wederom de grondslag wanneer men bedenkt dat de Hoge Autoriteit slechts over het tijdvak tot en met november 1958 op de verkoopfacturen acht heeft geslagen, zodat geen rekening is gehouden met schroot, verbruikt bij de vervaardiging van staalprodukten die eerst na 30 november 1958 op de markt konden worden gebracht.

Aldus zou een zekere compensatie zijn gevonden voor fouten, die bij de berekening van het schrootverbruik in de eerste maanden van het tweede tijdvak kunnen zijn begaan. De Hoge Autoriteit heeft er bovendien naar gestreefd de uitkomsten harer schattingen te toetsen aan het resultaat van het onderzoek naar verzoeksters stroomverbruik, hetwelk tot analoge resultaten leidde. Alleen wanneer ook met betrekking tot deze wijze van berekening fouten konden worden aangetoond zouden verzoeksters bezwaren gegrond kunnen worden geacht.

cc) Berekening van het schrootverbruik op grondslag van afgenomen elektrische stroom

Thans kom ik toe aan een bespreking der grieven, die de vaststelling van het schrootverbruik op grondslag van de verbruikte elektrische stroom betreffen. Dat tegen deze wijze van berekening in beginsel geen bezwaar bestaat in gevallen waarin de Hoge Autoriteit gedwongen is ambtshalve ramingen te verrichten — omdat de nodige opgaven achterwege bleven of omdat de onjuistheid van gedane opgaven is bewezen — heeft het Hof reeds meermalen duidelijk uitgesproken (men zie met name de zaak 18-62). Ook op detailpunten ontmoette de wijze van berekening, zoals die door een groep experts werd toegepast, bij het Hof geen bezwaar.

Het is derhalve voor ons slechts de vraag, of in casu argumenten zijn ontwikkeld, die nog niet in de jurisprudentie aan de orde kwamen

en of deze houdbaar zijn. Het komt mij voor, dat zulks niet het geval is. Zie ik het goed, dan werden door verzoekster naast andere, reeds besproken, bezwaren vooral de volgende bedenkingen naar voren gebracht : in de berekening van de Hoge Autoriteit is buiten beschouwing gelaten, dat verzoekster in haar bedrijf steeds relatief ruwijzer heeft verbruikt en dat de afgenomen elektrische stroom ook is aangewend voor de vervaardiging van eindprodukten. Mijns inziens kan er ten deze mede worden volstaan vast te stellen, dat verzoekster zelfs geen poging doet om haar posita waar te maken en daarvan stellig niet een bewijs geleverd heeft, dat voldoet aan de te dien aanzien in 's Hofs jurisprudentie gestelde eisen. Zodanige bewijslevering zou met name geboden zijn geweest met betrekking tot de vraag, of verzoekster inderdaad op grote schaal *nieuw* ruwijzer voor de staalproduktie heeft aangewend dan wel — zoals de Hoge Autoriteit vermoedt — oud ruwijzer, dat als schroot in de zin van het vereveningsstelsel moet worden beschouwd.

Een en ander leidt tot de slotsom, dat het weliswaar niet uitgesloten moet worden geacht, dat in de schatting van de Hoge Autoriteit bepaalde onnauwkeurigheden voorkomen, zonder dat daarbij evenwel de marges worden overschreden, die naar 's Hofs oordeel moeten worden inachtgenomen wanneer de betrokken ondernemingen in gebreke blijven het door een correcte handelwijze de vereveningsinstelling mogelijk te maken van exacte waarden uit te gaan. Tot bedenkingen met betrekking tot de bevindingen van het College ten aanzien van verzoeksters schrootverbruik zie ik dan ook geen aanleiding.

4. De rechtmatigheid van de beschikking, waarin verzoeksters bijdrageplicht wordt vastgesteld

Tijdens het mondelinge debat heeft verzoekster ten slotte nog een op zichzelf staande grief naar voren gebracht tegen de beschikking, waarin de Hoge Autoriteit de verschuldigde bijdrage vaststelde. Zij is gebaseerd op het feit, dat het College onlangs een nieuwe algemene beschikking deed uitgaan (beschikking 19-65 van 15 december 1965 met betrekking tot de opstelling van definitieve afrekeningen inzake verevening voor ingevoerd schroot en gelijksoortig schroot), waarin met nieuwe waarderingsfactoren voor de bepaling van de verschuldigde heffing wordt gewerkt, zodat de bestreden individuele beschikking niet meer op de beschikking 7-63 kon steunen.

Ik ben evenwel van mening, dat wij deze grief kunnen laten rusten, nu moet worden uitgegaan van de rechtstoestand, welke bestond op het tijdstip, waarop de Hoge Autoriteit de bestreden beschikking nam. Omdat deze — zoals tot nu toe in den regel met individuele vereveningsbeschikkingen het geval was — slechts een voorlopig karakter draagt, zal de Hoge Autoriteit niet nalaten de daarin voorkomende berekeningen te toetsen met inachtneming van de in de beschikking 19-65 genoemde factoren en — voor zoveel nodig — verzoekster een nieuwe beschikking, houdende nadere vaststelling van de door haar te betalen heffing, doen toekomen.

5. Conclusie

Voorlopig leidt een en ander tot de slotsom dat geen van de rechtstreeks tegen de bestreden individuele beschikkingen gerichte grieven terecht is voorgedragen.

II — *Grieven betreffende de algemene schrootbeschikkingen*

Met deze opmerkingen is de zaak echter niet uitputtend behandeld, aangezien verzoekster ook van mening is dat de algemene beschikking 7-63 en andere, daaraan ten grondslag liggende schrootbeschikkingen, gebreken vertonen, die op de ten laste van verzoekster gebrachte afrekening van invloed zijn. Wij willen deze exceptie van onwettigheid thans nader analiseren.

1. Vaststelling van de afrekeningstijdvakken

Allereerst maakt verzoekster er bezwaar tegen, dat in de beschikking 19-60 voor de beginperiode van de vereveningsinstelling op twee grote afrekeningstijdvakken — te weten op een tijdvak van 12 maanden voor wat betreft de beschikking 22-54 en op een tijdvak van 22 maanden voor de beschikking 14-55 — telkens één heffingstarief is toegepast, een en ander in strijd met het beginsel, dat het vereveningsfonds met afrekeningstijdvakken van *één maand* en ten hoogste drie maanden heeft te werken en in tegenstelling tot andere algemene beschikkingen (2-57 en 16-58), waarin de afrekeningsperioden eveneens drie maanden belopen. Deze afwijking werd niet gemotiveerd, werkt discriminerend en levert détournement de pouvoir op.

Wat dan in de eerste plaats het verwijt betreft, dat de beschikking wat de duur der afrekeningstijdvakken betreft niet gemotiveerd is : het mist feitelijke grondslag; men zie slechts de overwegingen. Het is voor deze formele grief natuurlijk van geen betekenis, of de overwegingen ook naar hun inhoud juist zijn.

Vervolgens heeft de Hoge Autoriteit duidelijk gemaakt, dat ook het Fonds te Brussel, zolang het met de bediening van de vereveningsinstelling belast was, voor de toepassing van beschikking 22-54 een afrekeningstijdvak van 12 maanden aanhield en voor die van beschikking 14-55 achtereenvolgens afrekeningstijdvakken van 9 maanden en 13 maanden, perioden gelijk aan de aanvankelijk vastgestelde onderscheidenlijk verlengde geldigheidsduur dier beschikking. Slechts de heffing moest maandelijks worden voldaan. Na de bediening van het vereveningsmechanisme te hebben overgenomen en a posteriori te hebben geconstateerd, dat de gevolgde gedragslijn niet tot ongelijke behandeling van de betrokken ondernemingen leidt, heeft de Hoge Autoriteit er dan ook mede volstaan de praktijk van het Fonds te sanctionneren.

Overigens merkt de Hoge Autoriteit terecht op, dat het haar rechtens zou hebben vrijgestaan om, voor zoveel vroegere algemene schrootbeschikkingen te dien aanzien tot een andere gedragslijn zouden hebben geleid, dezelve te wijzigen, omdat aan eerdere schrootbeschikkingen nu eenmaal ten opzichte van latere algemene beschikkingen niet als van hogere orde zijn te beschouwen.

Ten slotte blijkt ook het verwijt, dat de gevolgde praktijk tot discriminatie kan leiden, ongegrond. Reeds aanstonds kan men daar namelijk tegen inbrengen, dat alle ondernemingen zich, wat de afrekeningstijdvakken betreft, in eenzelfde positie bevonden. Ook werd door verzoekster niet aangetoond, dat de keuze van andere, kortere, afrekeningstijdvakken te haren aanzien tot een lagere heffing zou hebben geleid. De Hoge Autoriteit heeft veeleer in haar laatste schriftuur aangetoond, dat de in beschikking 19-60 vastgestelde duur der afrekeningstijdvakken voor verzoekster tot gunstige gevolgen heeft geleid en dat zij *hogere* vereveningsbijdragen had moeten betalen wanneer — zoals zij wil — met afrekeningstijdvakken van drie maanden ware gewerkt.

Verzoeksters bezwaar tegen de duur der afrekeningstijdvakken houdt dus geen stand.

2. „Gelijksoortig schroot"

In verzoeksters opvatting moet voorts bezwaar worden gemaakt tegen het feit, dat bepaalde, aanstonds nader te omschrijven, schrootmassa's in de verevening werden opgenomen; zou men ze buiten beschouwing laten — waartoe volgens verzoekster verschillende overwegingen noodzaken — dan zou de totale vereveningslast en mitsdien ook de door verzoekster te betalen bijdrage kleiner worden.

In dit verband moet op verschillende aspecten worden gelet:

a) Verzoekster acht het ontoelaatbaar, dat in de afrekeningen ingevolge de algemene beschikkingen 18-60 en 20-60 voor de totale werkingsduur van de vereveningsinstelling mede „gelijksoortig" schroot werd opgenomen. In artikel 1 van beschikking 22-54 is slechts van invoerschroot sprake, hetgeen in ieder geval voor het tijdvak waarin deze beschikking toepassing vindt betekent, dat alleen met deze laatste soort schroot rekening mag worden gehouden.

Men kan er dan echter reeds aanstonds op wijzen, dat — gelijk reeds eerder werd betoogd — algemene schrootbeschikkingen onderling van gelijke rangorde zijn, zodat de Hoge Autoriteit in latere beschikkingen steeds op de in eerdere beschikkingen gekozen uitgangspunten kan terugkomen dan wel deze laatste mag wijzigen of aanvullen.

Doch ook hiervan afgezien zijn verzoeksters bedenkingen ongegrond, aangezien in artikel 2 van de beschikking 22-54 met zoveel woorden wordt gesproken van „gelijksoortig schroot", waaronder, anders dan verzoekster meent, niet slechts schroot valt te verstaan, dat eerst in de toekomst met invoerschroot zal worden gelijkgesteld. Daarmede is dan duidelijk vastgesteld, dat ook dit „gelijksoortig" schroot

in het kader van beschikking 22-54 in de verevening mag worden opgenomen. Het feit, dat hierover in de aanhef der beschikking en in artikel 1 niet wordt gesproken, is daartegenover van geen betekenis, omdat een normatieve regeling in haar geheel moet worden geïnterpreteerd en daarbij niet uitsluitend moet worden te rade gegaan met de aanhef en de inleidende artikelen, waarmede kennelijk slechts beoogd wordt de aard der regeling met enkele woorden te typeren.

b) Verzoekster maakt er voorts bezwaar tegen, dat gewerkt is met de vage begrippen „gelijkgesteld schroot" (ferraille assimilé) en — in de beschikkingen 14-55, 2-57 en 16-58 — „duur schroot" (ferraille onéreuse), waarvan geen scherpe interpretatie valt te geven en die er toe hebben geleid dat de administratie naar goeddunken kan uitmaken, welke soort schroot voor verevening in aanmerking kan worden gebracht. De Hoge Autoriteit heeft bovendien deze uitbreiding van de werkingssfeer van de vereveningsinstelling niet gemotiveerd, zodat men het ervoor moet houden, dat met ingang van de geldigheidsduur van de beschikking 1-55 behalve op invoerschroot alleen op het met zoveel woorden genoemde scheepssloopschroot verevening kan worden toegepast.

Naar aanleiding van deze bedenkingen merkt de Hoge Autoriteit terecht op, dat het dikwijls niet mogelijk is om in wetten, die beogen een ingewikkelde economische materie te regelen, met zodanig scherpe begripsbepalingen te werken, dat de norm als het ware automatisch op het concrete geval kan worden toegepast. Juist om in niet te voorziene gevallen discriminatie te voorkomen zou het aanbeveling kunnen verdienen aan de administratie bij de uitvoering der wet een zekere speelruimte te laten. Hiertegen behoeft in feite geen bezwaar te bestaan zolang een betrouwbare maatstaf voor het handelen der administratie uit het doel der wet en haar inhoud als geheel kan worden afgeleid. Dit nu geldt mijns inziens voor de vereveningsinstelling wat betreft de naast „invoerschroot" en „scheepssloopschroot" gebezigde begrippen „gelijkgesteld schroot" en „duur schroot". Er moet hier sprake zijn van schroot, aan welks winning veel kosten verbonden zijn (zoals ook met scheepssloopschroot het geval is) of van schroot, dat buiten de gemeenschappelijke schrootmarkt viel omdat de algemene uitvoerverboden daarvoor niet golden. Het algemeen belang bracht, zoals de Hoge Autoriteit met nadruk betoogt, mede zulk schroot voor verevening in aanmerking te brengen, aangezien de prijs in den regel beneden het niveau van de invoerprijs lag en de behoefte aan invoerschroot — waarvoor hogere vereveningsbedragen moesten worden betaald, hetgeen tot een hogere heffing ten laste van de schrootverbruikers zou hebben geleid — daardoor afnam.

Deze aan het doel der wet en de inhoud der algemene schrootbeschikkingen als geheel te ontlenen overwegingen betekenen, dat tevens is voldaan aan de eis van voldoende motivering.

Ten slotte mag er in dit verband niet aan worden voorbijgezien dat de Hoge Autoriteit na overname van het beheer der vereveningsinstelling strenge controles deed uitvoeren ten einde na te gaan, of bepaalde schrootmassa's onder de verevening behoorden te worden gebracht. Dit

blijkt bijvoorbeeld uit de toelatingseisen in de beschikking 23-58 met betrekking tot ander schroot dan invoerschroot gesteld. In ieder geval kon door verzoekster niet worden beweerd — en nog minder bewezen — dat de (haars inziens verkeerde) opzet van de algemene schrootbeschikkingen er toe heeft geleid, dat verevening mogelijk werd met betrekking tot schrootmassa's, die daarvoor redelijkerwijze niet in aanmerking behoorden te komen. Er is dus rechtens geen enkel bezwaar tegen te maken dat ander duur schroot voor verevening in aanmerking wordt gebracht.

Nog steeds in het kader van het tweede middel tegen algemene schrootbeschikkingen betoogt verzoekster vervolgens, dat de vereveningsrekeningen onjuist zijn opgemaakt doordat daarop schrootmassa's voorkomen, voor welke door middel van bedrog verevening was verkregen, terwijl voorts de opgegeven cijfers betreffende voor verevening in aanmerking komend schroot schommelingen vertonen, waarvoor in concreto geen verklaring is gegeven.

Van deze bezwaren is het laatstgenoemde stellig ongegrond, in de eerste plaats, omdat steeds uitdrukkelijk is gewezen op het voorlopig karakter van alle afrekeningen, die tot nu toe hebben plaatsgevonden en veranderingen in het resultaat der berekeningen kennelijk een gevolg zijn van door de Hoge Autoriteit uitgevoerde controles. Een redelijke opvatting van de motiveringsplicht brengt echter mede, dat niet al deze uitkomsten in de algemene beschikkingen behoeven te worden verwerkt.

Wat betreft het bij de verevening begane bedrog, kan eveneens op het voorlopig karakter der schrootafrekeningen worden gewezen. Definitieve uitspraken over de met oneerlijke middelen verkregen vereveningsvergoedingen kunnen niet worden gedaan zolang het onderzoek niet is voltooid en verdere stappen worden gedaan tot terugverkrijging van de geldsbedragen, waarvan hier sprake is. Eerst nadat een en ander zal zijn afgewikkeld, casu quo, nadat het Hof te eniger tijd zal hebben geconstateerd, dat door de Hoge Autoriteit, een dienstfout is begaan en dat het College met haar algemene middelen voor met betrekking tot het vereveningsstelsel gebleken leemten heeft in te staan, zal ten slotte definitief kunnen worden beoordeeld, of bepaalde sommen, die in feite aan het vereveningsfonds zijn onttrokken, niet in de vereveningsrekening mogen voorkomen. Deze omstandigheden in aanmerking genomen, bestaat er thans voor verzoekster geen redelijk motief om zich over de omslag van vereveningsvergoedingen, die door bedrog zouden zijn verkregen, te beklagen.

Al met al kan derhalve geen van de zojuist behandelde, tegen algemene schrootbeschikkingen gerichte, grieven tot toewijzing van het verzoek leiden.

3. Op welke wijze moet rekening worden gehouden met door toepassing van ruwijzer bij de produktie te bereiken schrootbesparingen?

In een derde grief wijst verzoekster er op, dat in de beschikkingen 14-55, 2-57 en 16-58 een algemene premieclausule voorkomt betref-

fende besparingen van schroot, die kunnen worden bereikt door bij de produktie in meerdere mate van ruwijzer gebruik te maken. Op grond van dit beginsel zouden de beschikkingen 26-55 en 3-56 zijn genomen, waarin premies werden toegekend voor de gebruikmaking van ruwijzerladingen in de Siemens-Martin-oven onderscheidenlijk voor die van vloeibaar Thomasstaal in de elektro-oven. Met andere besparingsmethoden zou echter geen rekening gehouden zijn, met name niet met de mogelijkheid van besparing in ovens met vaste lading, methode die ook in verzoeksters bedrijf kon worden toegepast, hetgeen tot wezenlijke schrootbesparing zou hebben geleid. Dit houdt een vorm van discriminatie in waaraan slechts een einde kan worden gemaakt door de uitdrukkelijk erkende schrootbesparende maatregelen buiten beschouwing te laten en de desbetreffende premiebedragen op de vereveningsrekening te schrappen.

In dit verband moet er allereerst de aandacht op worden gevestigd, dat verzoekster niet stelt, dat zij — door in meerdere mate van ruwijzer gebruik te maken — werkelijk schroot heeft weten te besparen en mitsdien aanspraak op premie kan maken. Zodanige conclusie zou ook duidelijk onhoudbaar zijn, omdat uiteraard in nadere beschikkingen moest worden uitgewerkt, hoe het voor het eerst in de beschikking 1-55 neergelegde beginsel in concreto tot toepassing moet worden gebracht. Het door verzoekster overgelegde deskundigenbericht spreekt daarom slechts van theoretische mogelijkheden, waarmede in het kader van nadere beschikkingen rekening had moeten zijn gehouden.

Dat de eis van een gelijke behandeling of het discriminatieverbod tot de door verzoekster bedoelde consequentie leidt, lijkt mij echter hoogst twijfelachtig. De heersende opvatting is, dat van discriminatie niet kan worden gesproken wanneer voor ongelijke behandeling zakelijke gronden aanwezig zijn. Evenmin levert het enkele feit, dat een algemene regeling niet op de bijzondere positie van iedere onderneming afzonderlijk is afgestemd, discriminatie op.

In dit verband is van wezenlijke betekenis — de Hoge Autoriteit heeft zulks terecht betoogd — dat in een algemene beschikking normen moesten worden vastgelegd, die schrootverbruikers tot het betrachten van zuinigheid stimuleren, hetgeen medebrengt, dat het resultaat tot op zekere hoogte te berekenen moet zijn; met andere woorden : algemene, vaste normen, gebaseerd op constante waarden en „pasklaar" gemaakt voor economisch verantwoorde, zonder moeite toe te passen, procédé's. Slechts technische methoden, die hieraan voldeden, konden voor premietoekenning in aanmerking worden gebracht.

Mijns inziens heeft verzoekster echter niet voldoende aannemelijk gemaakt, dat in haar bedrijf besparingsmethoden als voormeld toepassing konden vinden. Daarvoor is het door haar overgelegde deskundigenrapport, waarin een belading met ruwijzer van rond 30 % mogelijk wordt geacht *als aan bijzondere voorwaarden is voldaan*, te vaag. De in dit rapport voorkomende kostenberekeningen, door de Hoge Autoriteit „weinig gemotiveerd" genoemd, voeren bovendien tot de slotsom, dat

het toepassen van schroot in verzoeksters bedrijf in economisch opzicht tot aanzienlijk betere resultaten leidde dan die, welke bij toepassing van ruwijzer bereikbaar zouden zijn geweest.

Verzoekster neemt derhalve een positie in, die wezenlijk verschilt van die van andere ondernemingen, welke bovendien — verzoekster ziet daaraan voorbij — alleen voor de verevening van de met het verbruik van ruwijzer samenhangende hogere bedrijfskosten een premie ontvingen en voor welke toepassing van de door het algemeen belang gevorderde besparingsmethoden op zichzelf geen voordeel betekende.

Men kan er de Hoge Autoriteit derhalve geen verwijt van maken, dat zij door in het kader van de verevening slechts voor bepaalde schrootbesparende procédés premietoekenning mogelijk te maken het discriminatieverbod zou hebben geschonden of zelfs de mededingingsvoorwaarden geweld zou hebben aangedaan.

4. De vaststelling van de vereveningsprijzen

In een laatste grief ontwikkelt verzoekster ten slotte bedenkingen tegen de vaststelling der vereveningsprijzen, richtprijzen voor toekomstige vereveningsvergoedingen voor invoerschroot en ander duur schroot, naar welke mitsdien ook de omslag der vereveningslasten wordt vastgesteld. Voor deze prijzen is een reeks beschikkingen genomen (18-60, 20-60, 7-63 en andere, eerdere, beschikkingen), die in verschillende opzichten onjuist moeten worden geacht.

a) Verzoekster maakt in de eerste plaats bezwaar tegen de aan het Fonds te Brussel verleende machtiging tot vaststelling van de vereveningsprijzen en tegen het feit dat het Fonds omtrent die vaststelling geen mededelingen verstrekt heeft (het is mij evenwel niet geheel duidelijk, of verzoekster deze grief ten slotte handhaaft).

De grief is stellig ongegrond, aangezien de Hoge Autoriteit, nadat de beschikking 13-58 was genomen en zij het beheer van de vereveningsinstelling had overgenomen, alle desbetreffende maatregelen van het fonds naging en dienovereenkomstig besluiten tot vaststelling van de voor de verschillende tijdvakken geldende vereveningsprijzen openbaar maakte.

b) Evenmin behoeft hier veel te worden gezegd over de tweede opmerking van verzoekster, namelijk dat voor de verschillende afrekeningstijdvakken verschillende methoden tot vaststelling van de vereveningsprijs zouden zijn toegepast; dit verwijt wordt immers niet nader geadstrueerd en met name wordt niet aangegeven, in hoeverre verzoekster zou zijn benadeeld.

c) Stellig niet ten onrechte betoogt verzoekster, dat ter bepaling van betrouwbare vereveningsprijzen nauwkeurige vaststelling en controle van de voor gemeenschapsschroot betaalde prijzen noodzakelijk was. Mocht hiermede echter stilzwijgend kritiek aan het adres van de Hoge Autoriteit worden gericht, dan treft deze geen doel.

Het staat in feite vast, dat de vereveningsinstelling de voor de vereveningsprijzen nodige gegevens ontleende aan de opgaven, waartoe de schrootverbruikende ondernemingen overeenkomstig de doelstellingen van de vereveningsinstelling verplicht waren, opgaven welke in de meeste gevallen behoorlijk werden verstrekt en door de Hoge Autoriteit telkens nauwkeurig werden gecontroleerd. Men moet zich echter niet op een dwaalspoor laten leiden door het feit dat de Hoge Autoriteit zich in casu tijdens haar debat met verzoekster over de in feite betaalde marktprijzen op een tijdschriftartikel beriep, het gaat hier immers, zoals de Hoge Autoriteit terecht betoogt, om een *processuele* gedraging, waaruit geen conclusies mogen worden getrokken met betrekking tot de wijze, waarop zij tijdens het bestaan van de vereveningsinstelling in feite de prijzen heeft vastgesteld.

d) Op het eerste gezicht lijkt er ook iets te zeggen voor verzoeksters grief, dat van de vaststelling van uniforme gemiddelden (vaste vereveningsprijzen) met betrekking tot de gehele Gemeenschap, in verband met de binnen de Gemeenschap bestaande prijsverschillen voor schroot, een discriminerende werking zou uitgaan. Verzoekster zelf moest dikwijls hogere prijzen voor binnenlands schroot betalen, zodat zij bij toepassing van één bijdragepercentage voor de gehele Gemeenschap in het nadeel zou zijn ten opzichte van ondernemingen, die binnenlands schroot konden betrekken tegen een prijs, gelegen onder de officiële vereveningsprijs.

Hiertegenover moet echter in de eerste plaats worden opgemerkt, dat verzoekster voor de juistheid van haar bewering geen enkel steekhoudend bewijs heeft geleverd. Zij heeft ons slechts twee verklaringen —naar zij beweert van schrootleveranciers — overgelegd, zulks terwijl, gelet op de door de Hoge Autoriteit bedoelde publikatie over de Italiaanse schrootprijzen, van verzoekster een werkelijke bewijslevering door overlegging van inkoopfacturen had kunnen en mogen worden gevergd.

Voorts moet het, zoals de Hoge Autoriteit heeft betoogd, niet uitgesloten worden geacht, dat voor zoveel verzoekster in feite hogere prijzen voor binnenlands schroot betaald heeft, zulks zijn oorzaak vindt in het gebruik van duur ruwijzerschroot.

Echter moet ten deze de overweging de doorslag geven dat, zelfs voor zoveel zich binnen de Gemeenschap prijsverschillen voordoen, de idee van een gemeenschappelijke eenheidsmarkt regionale „versplintering" der vereveningsprijzen niet gedoogt. Ook bij toepassing van uniforme bijdragepercentages voor de gehele Gemeenschap kan ten slotte op een bevredigend vereveningsresultaat worden gerekend, waarbij voorts moet worden bedacht, dat ook de in feite betaalde invoerprijzen in de verschillende gebieden der Gemeenschap niet overal gelijk lagen. Het is ten slotte niet duidelijk, dat juist kleine ondernemingen de onschuldige slachtoffers van zulk een vereveningsregeling zouden moeten worden; zij waren immers geenszins op binnenlands schroot aangewezen, doch konden zeer wel via het gemeenschappelijk bureau te Brussel aan schrootinvoer voor gemene rekening deelnemen.

Van een discriminerende werking als gevolg van de toepassing van eenheidsvereveningsprijzen is derhalve geen sprake.

e) Het laatste punt, dat thans aan de orde komt, is het verwijt, dat artikel 47 van het Verdrag is geschonden doordien in het kader van de schrootverevening niet alle in de vereveningsrekening te verwerken gegevens zijn gepubliceerd of aan de ondernemingen medegedeeld.

Deze grief is kennelijk ongegrond; het gaat hier immers om gegevens, die alleen voor de planning van de vereveningsplichtige ondernemingen van belang waren, te weten de bijdragepercentages en de vereveningsprijzen. De ondernemingen werden daarvan — eerst door mededelingen van de Brusselse instellingen (rechtstreeks of, via de regionale bureaux, per circulaire) en later door de Hoge Autoriteit zelf — tijdig op de hoogte gesteld.

Wanneer verzoekster van mening is, dat bovendien aan de ondernemingen alle details van de vereveningsrekeningen ter beschikking hadden moeten worden gesteld, dan moet hiertegenover worden opgemerkt, dat een zover gaande verplichting in artikel 47 niet is neergelegd. Het bedrijfsleven heeft daaraan al evenmin behoefte en het zou ook een onnodige belasting voor de administratie betekenen.

5. Wij moeten derhalve ook met betrekking tot de grieven, die met behulp van de exceptie van onwettigheid tegen de algemene schrootbeschikkingen zijn ingebracht, constateren, dat zij niet tot toewijzing van het verzoek kunnen leiden.

C — Samenvatting en resultaat

Anders dan verzoekster acht ik het geven van een bewijsopdracht onnodig : zulks zou immers slechts zin hebben wanneer de bewijslast in casu op de Hoge Autoriteit rustte — en ik meen thans te moeten concluderen als volgt :

— het beroep van de firma Macchiorlati Dalmas e Figli, S.A.S., tegen de Hoge Autoriteit van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal is weliswaar ontvankelijk, doch in geen enkel opzicht gegrond;

— ingevolge het Reglement voor de procesvoering moet verzoekster derhalve de proceskosten dragen.